

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 309/2021
30.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Немање Јанковића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Јанковића, адвоката Мирка Филиповића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К. бр. 27/20 од 30.10.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-886/20 од 08.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2021. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Јанковића, адвоката Мирка Филиповића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К. бр. 27/20 од 30.10.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-886/20 од 08.02.2021. године у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К. бр. 27/20 од 30.10.2020. године, поред осталих, окривљени Немања Јанковић оглашен је кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 5 година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29.07. до 30.10.2020. године. Сходно члану 246. став 8. у вези члана 87. став 3. Кривичног законика, од окривљеног Немање Јанковића одузета је опојна дрога и средства за њену производњу, прецизно наведене у изреци првостепене пресуде, а окривљени су обавезани да плате на име паушала суду износе од по 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, као и да сnose остале трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем након што о тим трошковима прибави податке.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-886/20 од 08.02.2021. године одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Ужицу, жалбе бранилаца окривљеног АА-адвоката Зорана Ђикановића, окривљеног Немање Јанковића - адвоката Мирка Филиповића, окривљеног ББ-адвоката Саше Матијевића и окривљеног ВВ-адвоката Мирка Радовића, и пресуда Вишег суда у Ужицу К. бр. 27/20 од 30.10.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Немање Јанковића, адвокат Мирко Филиповић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреде одредаба кривичног закона, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако да окривљеног Немању Јанковића ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика, а огласи га кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 2. Кривичног законика, те га осуди на казну затвора у краћем временском трајању или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом захтев недозвољен.

Поднетим захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног је указао да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП из разлога што се заснивају на незаконитом доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда не може заснивати и то на записницима о препознавању где су препознавање вршили окривљени ВВ и ББ. Наиме, по браниочевим наводима начин прибављања овог доказа – записника о препознавању лица је у свему у супротности са одредбама члана 90. и члана 100. ЗКП, јер није испоштована процедура прописана овим законским одредбама и приликом предузимања радње препознавање јавни тужилац није био присутан иако је присуство јавног тужиоца у том случају обавезно. Самим тим, бранилац налази да је такав записник о препознавању лица доказ на коме се не може заснивати судска одлука.

Изнете наводе из захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Из списка предмета произилази да су окривљени ВВ и ББ, у моменту вршења доказне радње препознавања имали статус осумњичених лица, да су препознавању присуствовали браниоци окривљених, да је јавни тужилац о препознавању био

обавештен, да на записницима није било никаквих примедби бранилаца и окривљених, те је правилно примењена одредба члана 90. ЗКП којом је ближе прописана радња препознавања лица или предмета коју врши окривљени, о чему су првостепени суд на страни 20 став 4 и 5, као и другостепени суд на страни 6 став 1 дали јасне и довољне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује. Поред тога, Врховни касациони суд налази да је изјашњавање окривљених у вези са препознавањем део њихове одбране, односно исказа који је суд ценио приликом доношења пресуде.

Оспоравајући даље законитост доказне радње препознавање лица, бранилац у захтеву за заштиту законитости указује и на чињеницу да препознавање није било неопходно вршити преко фотографије јер је окривљени Немања Јанковић ухапшен истог дана када је и вршено препознавање, да окривљени ВВ и ББ нису пре препознавања адекватно описали лице чије се препознавање спроводи нити је засигурно да лица која су окривљенима предочена на фотографијама истима нису позната, на који начин се по налажењу овог суда оспоравају околности под којима је вршено препознавање и полемиче се са чињеничним утврђењима суда те побијане пресуде се фактички у овом делу побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП).

Даље, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и приликом образлагања истакнуте повреде наводи да је извршена погрешна правна квалификација кривичног дела када је окривљени Немања Јанковић оглашен кривим за кривично дело у покушају из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ), иако се из списка закључује да је окривљени оглашен кривим за кривично дело из члана 246 став 1 КЗ. Стога, бранилац не указује у чему се огледа повреда Кривичног законика већ на основу сопствених закључака да је реч о покушају кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ указује на неразумљиву и неодрживу правну конструкцију на који начин по оцени овог суда указује на неразумљивост изреке и повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом - члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Немање Јанковића у овим деловима оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић